

Jólafríður

»Ding—dang, ding—dang, friður á jørð, gleði á jørð,« segdu kirkjuklokkurnar, meðan kavaflykrurnar klæddu allan heimin hvítan; tí á burðsdegi Jesusar mátti hann vera finur og reinur. Einglarnir bóru gleði og vón til marga stúrandi sál; tí árið er aldri so langt og trongligt, at ein ikki kennir seg glaðan og lættan jólaaftan; men tann gleðin sendist av himli.

Hittust tvey á gøtuni, so var sagt: »Gott kvøld og gleðilig fest.« »Guð signi teg, takk í líka máta,« var svarað aftur. Tey ljóðaðu so hjartaliga, hesi orðini; men tey vóru eisini søgd av hjarta, og tað, ið kemur av hjarta, gongur at hjarta.

Ljós brann, eisini í minstu smáttu brunnu tvær lampur; tí nú var tað, at ljósið frá Guði skein gjøgnum myrkríð.

Í kirkjuni vóru allar kertur tendraðar, og leit ein móti teirri bjørtu glæmu, ið ljómaði út gjøgnum vindeyguni, var tað, sum sá hann heilt inn í sjálvan paradísurtagarðin, hvar hinar ævinligu blómurnar vaksa, og himmalsins klokkur ringja.

»Ding—dang, ding—dang, gleð teg, menniskja, og óttast fyrri ongum; tí tær er laga at ganga himnavegin og koma heim til Guð. Og tú eigur at ganga hann, hann er ljósor og bjartur, stroyddur við blánandi stjørnum,« siga himmalsins klokkur.

Fólk fóru í kirkju, gingu lið um lið innar um kirkjudyrnar og settu seg í stólarnar meðan urgan sang: »Gleðilig jól, gleðilig jól.«

Og frammanfyri altarinum stóð presturin og segði fram hitt tvey túsund ára gamla gleðiboðið, ið altíð tyktist líka nýtt og gleðiligt, og altíð kallar hinar bestu kenslurnar fram í menniskjuhartanum: »Tykkum er í dag ein frelsari føddur.«

Og so vóru hinir vøkru jólasálmarnir um barnið í Betlehem sungnir, teir sálmarnir, ið meiri enn aðrir sálmur gleða gomul og ung.

Síðani fór hvør heim til sín sjálvs við gleði og friði í hjarta. Tað leið móti miðjunátt, móti hini heilagu tognarstundini, tá ið alt sum andar, stundar til hvíldar. Ljósini vóru sløkt, nú eitt so eitt annað, sløkt sum stjørnuskot, og segdu frá, at nú fór friður — jólafríður — eina litla løtu at valda á jørð.

Men hátt á himli glampaðu stjørnurnar, og norðlýsið bygdí brúgv frá fjalli til fjalls, eina undurvakra, bláreyða og gullbjarta brúgv.

Tó enn brann eitt ljósið eftir, og tað vistu øll, at hetta ljósið var ikki sløkt fyrr enn dagur kom; tað hevði brunnið mangan nátt at enda; tí har sat ein mamma og vakti yvir sínum sjúka barni.

Læknin hevði verið í skýmingini, og hann hevði sagt henni, at her kundi hann ikki hjálpa, her var deyðin visur.

Hon hevði leingi væntað tað, og vant seg til ta hugsan, at hon skuldi missa barnið. Slíkt var sárt at hugsa sær; men Guðs vegir eru ikki okkara veg.

ir, og vildi Guð hava tað heim til sín, so var tað óivað best fyrri báðar partar.

Og nú sat hon frammanfyri seingini og segði barninum frá, hvussu vakurt tað var í himmiríki, har sum Guð hin góði og allir hinir hvitu einglarnir búðu. »Og,« segði hon, »hevði tað ikki glett teg, um tú slapst hagar, um Guð bað ein eingil sín bera teg heim til hansara, langt, langt burtur, høgt upp um sól og mána og allar stjørnur.«

»Jú, komst tú við, so vildi eg fegin,« segði barnið. »Eg kann ikki gleða meg hjá Guði, uttan tú ert har eisini, annars fari eg at leingjast heim aftur til tín.«

Mamman vendi sær burtur fyrri at fjala tár sini og segði so: »Um eg ikki komi í stundini, so varar tað tó ikki so leingi; tú veitst, at í himmiríki eru túsund ár so long sum ein dagur — har gongur tíðin so skjótt, at vit kunna ikki hugsa okkum tað.«

Barnið lá eina løtu og tagdi og stardi upp í loft við stórum eygum, ið vóru blonk av hitasótt; tað var, sum sá tað eitt ella annað vakurt, har uppi undir loftinum.

»Mamma, heldur tú Guð sendir eingilin í nátt, eg vil fegin fara við honum, tí eg havi so ilt fyrri bróstinum, og mær er so tungt fyrri andanum.«

»Víst kemur hann í nátt, barnið mitt, tí tað er jólanátt, og tá skulu øll børn gleða seg og droyma um paradís. Skal eg ikki leska teg ein vatnsopa,« segði mamman.

»Jú, og so vil eg leggja meg at sova og droyma um eingilin,« segði barnið.

Og mamman toygdi seg niður yvir barnið og leskaði hinar turru varrnarar, barnið læt saman eygu síni og lá eina løtu og hálvdrúvaði.

Mamman settist at lesa í testamentinum um jólaboðið og jólagleði, henni tókti, at hon í hesi stund, nú tá barn hennara lá og andaðist, var nærri við himmalsins dyr enn nakrantíð áður. Tað var so kvírt og tigandi alt í kring hana, og hon hoyrði onki uttan barnsins andadrátt, sum við hvørt gjørdist so veikur, at hann næstan ikki var at hoyra.

Men nú fór barnið at tala, tó mest sum fyrri seg sjálvt, og hon legði bókina frá sær og settist at lurta.

»So vakurt er tað hjá Guði,« segði tað. »Øll hava hvít klæði, og øll eru glað, og tey syngja so yndisliga. Og har niðri á sandinum við ánnu spæla børnini við hvítar borðbátar, hvørt hevur sín.«

»Tú fært eisini ein,« segði mamman, nú græt hon.

»Aldri havi eg hoyrt so vakurt klokkuljóð,« helt barnið fram. »Tað eru himmalsins klokkur, ið ringja. — — — Og nú kemur eingilin eftir mær. Mamma nú kemur hann. A!« Og barnið rætti báðar armarnar favnandi út frá sær, og slóknaði við einum hjartans glaðum smíli á andlitinum.

Men eingilin, hin ljósi og hvíti jólaeingilin tók barnasálina og bar hana heim til himmals, til øll hini glaðu bornini. — — —

Mamman reisti seg og læt upp vindeygad.

Hon stóð leingi og hugdi upp móti hinum ævinligu glampandi stjørnum og út yvir hina snjóhvítu fold. »Góði Guð, tøkk fyrri alt, sum tú gevur og tekur, tín vilji er hin besti.«

So gekk hon yvir at seingini, hvar hitt litla barnalíkið lá, toygdi seg niður yvir tað og kysti hitt kalda ennið. »Friður á jørð og í menniskjum góður tokki,« segði hon.

So sløkti hon lampuna.

Men hjá Guðs veldis stóli stóðu einglarnir hond í hond og sungu hin sama songin, sum ljóðaði á fløtuni við Betlehem: »Lovaður veri Guð í hægsta himli,« og kring um teir glampaðu hinar ævinligu stjørnur.

Hans A. Djurhuus
(Ungu Føroyar, desember 1914)

Kærleikin er sum flykran

Kærleikin er sum flykran,
ið fritt gjøgnum lofti dettur,
liggur so har á vegnum
sum vatn, sum ein myrkur blettur.

Ein kaldur dropi, ein vera,
ið áður var ónomin kavi,
streymar nú undir moldum
aftur til móðrina — havið.

Ein dropi borin mót himi
imillum so nógvur aðrar —
men kortini fellur á miðjari leið
svartur aftur til jarðar.

Tú sum mær legði frið í sál

Tú sum mær legði frið í sál
og eld í barmin kyndi,
tú sum so fryntlig hugtók meg,
eg elski blint titt yndi.

Tú sum úr hjarta burtur rak
hvønn trega, allan iva,
tú sum meg fekk at sanna, at
tað herligt er at liva.

Tú sum so eymligt kysti meg
og vendi sorg til gleði,
eg hugsar bert um teg, um teg,
á nátt og ljósum degi.

Eg hugsar bert um teg, um teg,
tú drotning allra drósa;
tær líkist, tá hon opnar seg,
hin væna reyða rósa.

Tú drotning mín, tú yndismoy
í regni, sól og vindi —
tú sum so fryntlig hugtók meg,
eg elski blint titt yndi.

Alexander Kristiansen